UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

Ad Maximvm Tyrivm I. I. R. Animadversiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-51003

Visual Library

AD

MAXIMVM TYRIVM

I. I. R. ANIMADVERSIONES.

2. vlt. Signo interrogandi ſublato ſic lego ὑφ᾽ ἧς παιδευθὲν τȣτὶ τὸ γένος [homo puta] ȣ̕ παρέξει qua doctrina imbutum genus hoc non ſuppeditabit Sophiſtis πρόφασιν (in accuſatiuo) λόγων materiam ſermonum καὶ διαγωγὰς et diſputationes [h. e. materiam diſputationum] καὶ διδασκαλίας [id eſt ἐπιδείξεις, μελέτας ἐπιδεικτικὰς] declamationes oſtenſionales. διαγωγὴ eſt illud omne quo fallitur otium. ergo quoque ſiue ſermo plurium inter ſe, ſiue oratio vnius, otio fallendo comparata.

3. 2. malim ȣ̕δ᾽ ἀφαιρήσει αὐτὸς αὐτȣ̃ neque ipſe [homo puta] ſeſe priuabit ſpe finis ſui conſequendi, qui finis eſt virtus, ἡ ἀρετή. Non iam αὐτὸ dicit, ob praemiſſum τὸ γένος τȣ̃το, ſed αὐτὸς, ad ſignificatum referens, vt paulo poſt quoque ὑποτετμημένος dicit, non ὑποτετμημένον. quia illis vocabulis τȣ̃το τὸ γένος deſignatur ὁ ἄνθρωπος.

4. 3. f. οἱ δυσέλπιδες. parum fidentes, quibus curtae atque deiectae ſunt ſpes, quibus animus ad bene ſperandum parum valet.

5. 1. relicto nauigio maiore, in cymbam exſcendunt.

7. f. ὡς ȣ̕ ϛησομένȣ. Spem omnem abiiciunt ſalutis a ſana ratione vnquam adipiſcendae, quippe quae ipſis videatur nunquam in loco certo et ſtabili conſtitura.

6. 4. f. οἶδε μὲν τὴν ὁδὸν. huic μὲν ex oppoſito reſpondet δὲ in illis verſu 6. πέπονθε δὲ αὐτὸ ἐκεῖνο ars vitae gubernandae, h. e. philoſophia, nouit illa quidem iter —— verumtamen accidit ei idem quoque, quod aliis permultis nauium gubernatoribus.

7. 2. τȣ̀ς ἄλλȣς] ſcil. τȣ̀ς ἀμαθεῖς, καὶ ἀνεπιτηδείȣς καὶ κακοδαίμονας κυβερνήτας.

3. f. ἡδίϛης μὲν νεὼς, ὅσον ἐκ γῆς ἰδεῖν. ſcil. ἐϛὶν, eius nauis, quae hactenus quidem ſit iucundiſſima, [id eſt cuius curſus hactenus quidem ſit iucundiſſimus et amoeniſſimus] quantum in continente ſtanti licet in mare proſpicere.

vlt. f. ὁλκάδι Αἰγυπτίȣ βασιλέως.

8. 2. neceſſe eſt vt Phoenicia noſtri, non vulgare illud, quod nemo non nouit, ſed nouum quid, nemini paucisue notum, deſignet. Nam ſuper Phoeniciam illam vulgarem,

 mari

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

mari Syriaco aſſitam, ecquis habitet, praeter Arabas Nabataeos, Petraeae Arabiae incolas? quos ſinui Erythraeo et Perſico interiectos, qui credibile ſit, mare ignorare? et horum ſi quis Troiam proficiſci velit, is ne Alexandria evehi malit, quam Tyro? Procul dubio Phoeniciam appellat Maximus Libyae illam partem, quae vltra Cyrenaicam poſita φοίνιξι palmis abundat, vnde hodie Bilad vl Gerid, regio palmarum, appellatur.

9. 6. πόλεως] num νεὼς ἦν. v. tamen p. 11. 8. vnde colligo Sophiſtam nomine vrbis ornare eam nauem, quae tam vaſta eſſet et incolis tam referta, vt procul ſpectanti, non nauis, ſed vrbs videatur.

10. 3. aut καὶ μέχρι μέν. aut μέχρι μὲν ἂν ἦν.

7. κατῄει.

12. 1. τοῦτο τὸ τέλος. ſcil. ἐστιν.

4. παρελάβομεν] bene habet, *adſciuimus.* nam ᾧ idem eſt atque ἐφ' ὅν. Scitum ad quod in clariſſima luce ponendum [Epicureum puta de praeſtantia voluptatis] hanc ſimilitudinem aſſumſimus.

vlt. f. ἐὰν πεῖσαι δυνηθῇ [ſubaudi τὴν ἡδονὴν] μηδὲ μεταβάλλειν Sed conetur atque contendat voluptati perſuadere, vt nolit mutabilis eſſe. τοῦτο γὰρ ἐὰν δυνηθῇς hoc enim efficere ſi valeas.

14. 5. f. ἐξερησομένοις in participio paulo poſtfuturi. paullo poſt rurſus aufferendis.

15. 13. qui Homerum melius tenent, quam ego, eos quaerere et diſceptare velim, num ἀποαμισγομένους dictio Homerica, an ἀπὸ κρατῆρος μισγομένους vel ἀφυσσομένους leg. ſit. aut ἀπαρυτομένους.

18. 1. f. φύσιν· (καθόσον γὰρ ἡδονή, που τάττεται, ἐν ἀγαθοῖς) cum licuiſſet in naturam voluptatis inquirere, (nam quatenus voluptas, h. e. affectio quaedam mentis humanae, eſt, vsquam locorum, ſiue in bonis, ſiue in malis numeratur) ἐν ὁποτέρῳ χορῷ τάττεται παρεὶς τὸ σκέμμα [id eſt παρεὶς τὸ σκέπτεσθαι ἐν ὁποτέρῳ τούτων τῶν χορῶν τάττεται] omiſſa diſputatione, quemnam ad gregem horum duorum gregum accenſenda ſit voluptas.

18. vlt. τὴν ἀκρίβειαν] vt ſit pura, haud temerata, nulla miſcela mali conſpurcata. τὴν στάσιν] vt ſit ſtabilis, perpetua.

19. 8. ὡς] lege καί.

ibid. θάτερον pro τὸν ἕτερον ex illius aetatis idiotiſmis eſt, quae Maximum tulit.

20. vlt. f. ὑπὸ τῶν φαύλων χρηματιστῶν. v. p. 21. 6.

21. 3. f. διέκρινεν in actiuo.

ibid. 4. f. ἐν δὲ τῇ τῶν ἀγαθῶν [ſubaudi e praemiſſis τέχνῃ]

ea

ea in arte, quae verſatur in bonis [moralibus puta] digno-
ſcendis et acquirendis, οὐ μὴ διακρινεῖ non diſcernet?

22. 3. melius ſic interpungas τὶ δέ; τὰ τούτων ἔτι ἀτοπώ-
τερα· εἰ — quid tum? quid porro aies, ad haec iam nunc a me
praedicanda, illis ſuperioribus adhuc etiam abhorrentiora.

23. 8. τῷ βοῶν] Si recte ſic correxit Dauiſius, (neque
enim reprehendam factum] at decebat tamen in proximo poſi-
tum ſimilem locum non praeteruidere. lege itaque verſu 7. τῷ
ἵππων (articulum in datiuo.)

vlt. παρ᾽ ἕκαστον] bene habet. ſubaudi ζῶον. ſi comparetur
homo cum vnoquoque alio animante. aut alias legi deberet
παρὰ τὴν ἑκάστου ſcil. δύναμιν.

24. 5. διαγνωστικὸν τοῦ βίου] vnde vita eius a caeterorum
vitis dignoſcatur. recte habet vulgata.

6. εἴ γε νενέμηται.

8. f. ἔργα. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ἀγαθά. Alind nihil hic loci
perturbatum eſt.

25. 4. malim ἕκαστον. in ſingulari. alias leg. quoque ſit
τῶν βίων.

26. 1. νήχεσθαι. niſi ſi illius aetatis idiotiſmus fuerit in
actiuo verbum hoc vſurpare.

3. aut iſti omnes nominatiui neutrius generis σωζόμενον
cum inſequentibus mutandi ſunt maſculinis σωζόμενος, ſcil.
ἄνθρωπος et ἐξιώμενος et θεραπεύων et ἀντιτεχνώμενος et κρατῶν, et
ὑπάγων, aut potius deeſt τοῦτο τὸ ζῶον pone διατελεῖ inſerendum.

27. 3. ὅπου τὸ διασωστικόν· vbi illud eſt telum, quod ſpiri-
tum eius tutum et ſaluum praeſtat.

4. τὶ δ᾽ ἀνθρώπου τὸ διασωστικόν.

28. antepen. debebat vtique h. l. Dauiſius coniecturam
ſibi ſuam reſeruare, a vulgata non diſcedere.

30. 1. ἄρα] imo vero ἅμα.

6. f. ἐφ᾽ ἡδονήν. τίς γὰρ ἂν οὕτω πολεμήσαι (in optatiuo
actiui) αὐτὸς ἑαυτῷ.

31. 6. αὐτοδίδακτον in accuſatiuo. rem quae ipſa ſemet ſine
magiſtro docet, inſinuat.

32. 1. εἰ μὲν οὖν φαῦλόν τι

33. 1. τὸ ἐπαγωγότερον. vocabulum αὐτῷ redit ad v. ἀναγκαῖον.

6. f. τοῦτο δὴ λέγεις — Hoc cum dicis, iam dicis id, quod
in voluptate eſt certiſſimum et euidentiſſimum argumentum
potentiae quae voluptati ineſt genus humanum ſaluum conſer-
vandi. Ἢ τὸ παντὸς τ. π. ζ. διασωστικὸν διὰ τὴν κ. σ. ἐ. An cuius
ea vis eſt vt omne genus animantium ſeruet, id quia commune
omnibus eſt, et ad omnia pertinet, ideo ſcrupulum tibi
iniicit, vt propter vniuerſalitatem repudies.

34. 3. μὴ προέλθῃς. cum particula inficiante. nam niſi vltra neceſſaria proceſſeris. ſi modum neceſſariorum haud exceſſeris. intra neceſſaria ſi ſubſtiteris.

8. num ὁ ὑπὲρ ἡδονῆς. diſputatio pro voluptate. nam ὁ καθ' ἡδονὴν λόγος eſt diſputatio ſuauis, iucunda.

35. 5. κἂν μὴ ἰσοτάσιοι. etiamſi pares non ſint, ſed alter multum amittat, altero multo plus lucrante.

36. ἀγροικοτέρων] imo vero τῶν ἀστειοτέρων elegantiorum, bellorum, vrbanorum hominum, qui ſcite, comte, blande loqui norunt, exoſa, inuiſa, tetrica feſtiuis appellationibus circumueſtire.

4. num. εἰ μὴ ἡδονῇ συνείη.

38. 4. αὐτὴν] ſcil. τὴν ἀρετήν.

9. ἐρῶ] aut cum Marklando ὁρῶ leg. eſt, aut ἐρευνῶ quaero, veſtigo, indago.

ibid. ποιεῖ] malim ἐποίει in imperfecto.

41. 2. f. ſic leg. ὅτι δικαίως ἐρᾷς. ἀπιστῶ δὲ τῇ ψυχῇ, ὅτι οὐ δι' ἡδονὴν ἐρᾷς. verum cum ais te ſolum modo animi virtutibus duci, negas delectatione corporis capi, tum diffido. conf. p. 40. 10.

43. 5. ἡ οἰκονομία cum articulo, vt inſequens τὸ χρῆμα.

8. τὰ δεινὰ] lectio haec me quidem haud unquam fuiſſet offenſura. quod ſi tamen tanti valet admonitio Marklandi penes quenquam, vt mutandam cenſeat vulgatam, auctor ei ſim vt τὸν δεῖνα legat. Spectabat enim *illum* et *illum*. non neminem, filium mali moris, quem nominatim non appellat. vulgatam qui ſeruat, facile cernit, τῆς παιδοτροφίας ſubaudiri.

antep. αἱ σπαρτιατικαὶ cum articulo.

45. 7. f. ὑπὲρ ποίων ἡδονῶν; μεγάλων. καὶ γάρ. aut adde τῶν τῆς πατρίδος.

46. 4. αἱ ὧραι.

49. 4. ταῖς ἡδοναῖς.

vlt. τοὺς θεμένους] ſcil. eos qui nomina et philoſophiae et voluptati impoſuere.

52. 3. ἀνεπιτιμήτους] quibus tu refragari, reſponſare nequeas, quas cum faſtidio atque indignatione reiicere, aſpernari negatum tibi ſit.

55. 10. reuoca vetuſtam probam lectionem, male a Daviſio exploſam, quam auctoritas, vel amor potius importunus ſuorum codicum, et nouandi pruritus hic in transuerſum egit. lege, οὐ ταπεινὴν, οὐδὲ ὑποβεβλ. Pari modo p. 59. 6. ἄρ' οὐκ erat reuocandum. ad εἰκὸς ibidem ſubaudi αὐτήν. etiam verſu vlt. p. 59. τὸ non erat eliminandum.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

60. 9. f. ἔχει μὲν γὰρ σῶμα, ἔχει δὲ νῦν.

61. antep. poſt τὸ σῶζον adde ζήτει τὸ ἔργον.

65. 3. δι' ἡμέρας] imo vero δι' αἰῶνος.

vlt. μὴ ἀποκρινώμεθά σοι ποικίλον, idem eſt acſi dixiſſet ἀποκρινούμεθά σοι μηδὲν ποικίλον. reſpondebimus tibi, nil quicquam ſubtile, longe arceſſitum, abſtruſum, inexplicabile, ſed plana omnia in medio poſita, obuia et patula cuique, a neminis perceptione remota.

66. 1. ὄψις οἷα τ' ἀνέχεσθαι valet perferre.

67. vlt. f. φιλία μᾶλλον ἢ ἀνάγκης —— non magis eſt res optabilis luce gaudere, quam neceſſitas ineuitabilis, noctis imperio concedere.

68. 5. f. καὶ ὕπω.

69. 6. οἶδε γὰρ, τὶς μὲν ——

9. περὶ τῶν βίων. in genitiuo plur.

vlt. praeſtabat ἀκράτων ſeruari.

vlt. ἐχθρὰ δὲ ποιμέσιν, ἐχθρὰ δὲ καὶ ὁδοιπ. poſterius δὲ eliminandum non fuerat.

71. pen. ἢ εἰ βούλει. aut εἰ δὲ βούλει.

vlt. αὐτῶν] ſcil. τῶν κακῶν. τὴν ἀπουσίαν. Scito tamen, abſentiam malorum ne optabilem quidem eſſe laborantibus, neque ab ipſis vltro appeti. E. c. a tempeſtate iactatis haud expedit gubernatorem nauis prorſus rudem eſſe procellarum, nunquam antea periculum maris ſuſtinuiſſe.

72. vlt. f. poſt εὐτυχήσαντι punctum eſt ponendum, et tum noua exordienda ſententia. οἷος δ' ἂν ἦν quantus e contrario fuiſſet futurus imperator Nicias, ſi e Sicilia ſaluus domum rediiſſet! ποῖος ἂν ἦν σωφρονέστερος δημαγωγὸς Κλέωνος, ἐπανελθόντος ἐξ Ἀμφιπ. qualis orator modeſtior et ſapientior fuiſſet Cleone futurus, ſi Cleoni licuiſſet ex Amphipoli domum redire?

74. 2. ἀπείπατο Πολυκράτην] id eſt τὴν Πολυκράτους φιλίαν renunciabat Polycratis amicitiae, ſignificabat Amaſis Polycrati, ſibi cum ipſo poſt hac rei nullius communionem fore. Similis locutio illi apud Plutarchum in Opuſculis p. 1292. 14. ἀπολέγεσθαι δεῖπνον renunciare coenam, cui condixiſſes te interfuturum, poſtmodum ſignificare, tibi non licere ad condictum venire.

12. f. καὶ δίψα δὲ σώματι.

76. 2. οὐκ ἔσται κόρος; ὃς, οἶμαι, σιτίων κόρου καὶ μέθης ἀνιαρότερος. quae rerum ſecundarum ſatietas magis etiam, ni fallor, excruciat, quam ſatietas cibi, et crapula. οὐ γὰρ ἀνάσχετον ἴσμεν εἶναι — Nouimus enim neque Achilli tolerabile fuiſſe otium —— εἷς μὲν mutaui cum ἴσμεν, et alium in locum trans-

 tuli

tuli. vel ſic. οὐκ ἔϛαι κόρος, ὃν ἴσμεν, οἶμαι, σιτίων πλησμονῆς καὶ μέθης ἀνιαρότερον. οὐ γὰρ ἀνάσχετον ἦν ἄγειν οὔτε Ἀχιλλεῖ.

78. 1. f. οὐδὲ γνωρίσαντες ἂν ποθεν οἱ ἄνθρωποι πρ. φ. τῷ Διὶ ἐκ μέσης τῆς πρὸς τὰ κακὰ ὁμιλίας, ἀνταγωνισαμένου γὰρ αὐτοῖς ἐὰν ἀφέλῃς αὐτοῦ.

79. 2. f. ἔχε. τίνες οἵδε; ἐκ μὲν Ἀθηνῶν. vel potius ſic. ἐλθέτω τοίνυν ἐκ μὲν Ἀθηνῶν.

81. 8. ἔθη κακῶν bene habet. Sunt perpeſſiones malorum, quibus ab vſu diuturno dudum inſueuimus, quae mala quoniam publice ſancita et imperata et vſibus annuis concelebrata, et virtutibus a legibus et ritu patrio annumerata ſunt, tam familiaria nobis denique facta ſunt, vt ea etiam amemus. Eiusmodi mala aſſuetudine inolita erant apud Spartanos annuae puerorum flagellationes.

83. vlt. f. ὡς ἐν πεζῷ λόγῳ. e lectione monſtroſa codd. Mſtorum effecerim ὡς τις ἂν εἴπῃ ἐν ἔπει λέγων. τὸ ἔπος eſt oppoſitum τῷ μέτρῳ.

86. pen. εἰ καὶ τοῦτο παντὶ recte habet. ad τοῦτο ſubauditur γίγνεται, vel πάσχει, ſcil. vt amicus et propitius fiat. ad παντὶ ſubauditur e praemiſſis τῷ συννόμῳ.

87. 2. ὄντα] num περιόντα.

5. f. ἀντιδόσει τῶν ἐκ χαλκοῦ κ. σ. κ. τὰ σ. δὴ ταῦτα εἰ δεῖ λέγειν, χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

9. pone χρείαν videtur ἔχειν deeſſe, aut certe ſimilis quis alius infinitiuus.

88. 1. μὲν huic reſpondet δὲ verſu 5. quod, leue cum ſit, annotandum duxi Marklandi ergo.

3. Ὅμηρος. ἀδίκως γε. εἰ γὰρ παρωσάμενοι.

90. 9. διήγημα] Sententia poſtulat ζεῦγος par amicorum.

92. 4. καὶ] lege πρὸς. ob. aut alias adde ποιουμένους ad κακῶν.

94. vlt. vulgata h. l. vitio carere videtur. donec [h. e. quamdiu] homines amicitiam pro remuneratione habebunt, ſeu exiſtimabunt, amicitiam aliud nihil eſſe quam compenſationem. Atque eſt illa quidem profecto remuneratio, verum plerique non vident, neque priuatim, neque publice, ᾗ, quatenus ſit. nam poſt κατὰ πόλιν p. 95. 1. deeſſe videtur ᾗ, ante proximum ἢ γάρ.

95. 5. poſt ϛρατοπέδων deeſt παρεμβολῇ.

ibid. pro πάλιν malim πάλαι.

99. 6 f. εἶναι καὶ αὐτῷ.

105. vlt. μένον] ſubaudi οἴκοι. reſpicit hoc ad μισθοφορεῖν. vt Heluetorum hodie τὸ μὲν ἐϛι μένον plurima pars domi manet,

nun-

nunquam excedit fines patriae, τὸ δὲ μισθοφορεῖν alii domo emigrant, et operas militares exteris locant mercede.

106. 5. f. δράσεις, ἢ λυμανῇ (in futuro) καὶ διαλύσεις.

107. 2. ἀγαθῷ δὲ καὶ ἐκηβολεῖν.

pen. καὶ μετασχεῖν θέλει, μὴ κοτίνου μ.

109. 4. εὐδρομώτερον] miror ad hanc mirificam et paene abhorrentem dictionem ab interpretum nullo quicquam eſſe annotatum, cui ſi qua ineſt ſententia, nequit eſſe alia praeter hanc, in quo planior et expeditior ſit dicenti curſus et aditus ad adipiſcendam exiſtimationem vitae probabilis. ſuſpicabar aliquando τῷ τείνοντι πρὸς νύσσαν βίου- contendenti ad metam vitae.

6. πλὴν] f. πᾶν.

10. f. μυρίους μὲν ἀφικνουμένους σπουδῇ, πάντων δὲ οὐδένα τῶν θεατῶν, aut ἐν μυρίοις ἀφικνουμένοις σπουδῇ οὐδένα —

110. 2. f. ἢ τυπτόντων, ἢ τυπτομένων.

115. 6. συγκονιόμενος in praeſ. ob inſequens συμπονῶν.

116. 8. f. τραγική τε καὶ κωμικὴ.

vlt. κἂν τούτῳ.

117. 2. τῶν αὐλῶν αὐτῶν] dele mediam vocem, quae eſt vitioſa ſcriptio eiusdem vocabuli quod proximum ſibi habet, ſcil. αὐτῶν. ἐρασθήσεται καὶ τῶν αὐτῶν ſcil. ἐπιτηδευμάτων amare incipiet eadem ſtudia.

119. 6. f. ἐνδεὴς ὢν σου; μόνος καὶ πεφώρακας. τὸ ἔργον ὁρᾷς. τὸν δῆμον ὁρᾷς, τὸ βουλευτ.

121. 4. effugiamus dedecus, etiam haec percipiendo. idem eſt ac ſi dixiſſet, διὰ τοῦ καὶ ταῦτα καταλαβεῖν καὶ εἰδέναι.

123. 4. ἐπ' αὐτοὺς] ad huiusmodi magiſtros ſapientiae, ſenes, pauperes, ignobiles, libentius confluunt auditores, quam ad iuniores, diuites, nobiles, penes quos ſtudium ſapientiae habitare non videtur.

128. pen. οἱ] imo vero οἷον vtpote. vel potius decebat vetuſtam lectionem ſeruari.

129. 1. aut θεοῖς θαλαττίοις, aut τοῖς θαλαττίοις. ſcil. θεοῖς.

130. 8. poſt τέχναι deeſt μεσαὶ. artes, ruſticae puta atque paſtorales et nauticae, plenae ſunt honoris et cultus deum.

9. ἄλλης] imo vero ἄλλοις in datiuo plurali. vnaquaque illarum artium diis ſimulacra erigente, niſi quod aliis diis alia ars alio ſub monte ſua erigeret ſimulacra.

133. pen. f. τὸ ὁμοιότατον αὐτῷ τῷ ἀνομοιοτάτῳ περιβαλεῖν rem, quae humanae menti ſit ſimillima, conueſtire forma eius rei, quae menti humanae ſit quam diſſimillima, numen puta corpore monſtroſiſſimo.

135. 7. εὔστηθες. (a στῆθος) pectore munitum decoro et robuſto.

137. 3. f. καὶ ἀνθρώποις, Graeci quidem ſacra faciunt hominibus quoque defunctis, ἀγαθοῖς δὲ attamen bonis et fortibus. καὶ τιμῶνται μέν.

138. 3. προσεθρύπτοντο] blandiebantur ei exquiſitis lenociniis. ad verbum, molles ſe tenerosque et obſequentes praeſtabant. *Sie carreſſirten ſie.* Verbum bene habet.

139. 2. f. δόρπον. epulas. pabulum.

pen. παρεστήσατο] ſibi obſequentem reddidit per amicitiam, qua Alexander Taxilam dignatus fuerat. mireris in verbo tam obuio potuiſſe errari.

147. 4. νομοθέταις (in datiuo plurali) quem legislatores, populis ſuis cultum diuinum praecipientes, nominatim appellare non habuerunt, vtpote nomen eius ignorantes.

148. vlt. e lectione codicum exſculpo hanc. θεῖον ἴσωσαν γένος, ἴσωσαν μόνον. diuinum genus notum habeant velim homines. ſciant modo. nihil aliud nunc quaero. nil vltra deſidero.

150. 9. f. καταμαντ. τῶν μέτρων τῆς θαλάσσης.

11. ἀεὶ συκοφαντας (omiſſis duobus vocabulis καὶ τὰς.)

151. 1. αὐτὰ vetus lectio debuerat ſeruari. ſi quid tamen erat mutandum, vtique αὐτῷ ei, Socrati puta, praeſtabat.

vlt. λέγοντα. in ſingulari.

155. 3. ἔτι] imo vero ἐπὶ coram temulentis iudicibus.

10. ἀξιοχρέων penacute. genitiuus enim in plur. eſt, non accuſat. in ſingulari.

162. 3. ὀρέγονται δὲ ἕκαστοι. vt eſt in vett. edd.

11. malim πρόσχημα. praetextus, cauſa, argumentum.

ibid. ἢ λέγειν μὲν ἐχρῆν.

vlt. φλεγμονῆς in genitiuo.

164. 6. f. ὡς σφενδονητὴς ὡπλισμένῳ vt funditor militi gravis armaturae, aut haſtato.

165. 2. λημμάτων vetuſta lectio cur eſſet improbanda haud equidem video. λῆμμα et λαβὴ ſunt vocabula palaeſtrica. anſa, locus vnde tu apprehendaris atque tenearis. φυγὴ λημμάτων fuga captionum, eſt ergo contentio detorquendi latus nudum, aduerſario ſubducendi locos tuos infirmos, vbi obnoxius ſis correptioni.

166. 5. ergo ante bellum Peloponneſiacum, ante peſtem atticam, periit Socrates, auctore Maximo; quem Socratem conſtat aetatem XXX. tyrannorum attigiſſe.

167. 2. f. διαφέρον οὐδὲν ἑαυτοῦ.

168. 5. f. ἂν εὕρῃς aut ἂν εὑρίσκῃς. *inuenias.*

vlt. συναλλοιουμένῳ.

169. 4. ἐπιθεμένων (in aor. 2.)

170.

170. 1. τε] malim καὶ. *ipſa quoque.*
5. μὲν] f. μέντοι.
175. 1. τὸ Ἡρακλείτου, aut τὸ Ἡρακλείτειον.
180. vlt. ἀνέξομαι κατὰ ῥᾳστώνην τῶν ἀκουομ.
183. 3. aut ἀλλὰ πάσῃ διαπύρῳ aut πάσῃ δὲ διαπ.
pen. ſi quid in στάσιν vitioſum ſit, quod non videtur, malim πάσιν.
190. 2. καὶ αἱ παρὰ.
194. 2. f. καὶ μᾶλλον διὰ τοῦτο.
195. 2. φησὶ] ego nullus dubitem σφίσι cum Heinſio praeferre.
10. f. εἰ γὰρ του (enclitice, id eſt τινος) προνοεῖ.
202. 2. f. οὐκ ἔχει γάρ. nam ars id non habet, quod tu petis. ἔχει δὲ ὧδε. ſed res ſic ſe habet. χρηστὸς εἶ; bonus es? μετάθου τὸν τρόπον. muta mores. ἄρξαι (in imperatiuo aor. 1. medii) μοχθηρίας. incipe malus eſſe.
205. pen. λάμβανε. εἶ (in ſecunda perſona) ἄξιος, ὧν αἰτεῖς. dignus es ea ferre, quae rogas. ταῦτα δ' ἔχοντι.
210. 9. f. ἔδει.
211. 10. φόρτον faſcem, vt pellium, veſtis ſtragulae, ſtraminis, foeni, vtrem inflatum, ciſtam, cunas, quicquid baiulari poteſt.
213. 2. ἢ διαψήσας *aut frictione.* frictio vetuſtis magna pars medicinae erat.
214. 3. εὐθὺ τῆς Σκυθῶν γῆς.
217. antep. fort. καὶ ὅσας ἄλλας (in accuſat. plur.) —— τοῖς αὐτῶν νοήμασι —— et quaſcunque alias artes, exercitatione manuum nil egentes, —— ſuismet cogitationibus homines inueſtigarunt et perfecerunt.
222. vlt. f. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ ἄλλως [id eſt μάτην καὶ ψευδῶς] καλούμενοι.
224. 1. καθαίρεται purgatur, luſtratur.
228. 1. f. καὶ τῆς ποιμενικῆς ἐπιστήμης ἀπολελειμμένοι.
229. diſputatio XIII. eſt aduerſus Cyrenaicos, cenſentes, animi morbos leuiores eſſe, quam corporis. v. Menage ad Diog. Laert. 2. 91.
230. 8. ῥᾷον ἔχει.
232. 5. ὁμοίως dixiſſet alius, ſed noſter vſurpat ὅμοιον pro ὁμοίως, v. p. 316. 2. 347. 2.
233. 3. f. λυπητικὸν et ὀργητικόν.
235. vlt. f. πόλεμον οὐδεὶς κινεῖ διὰ νόσον σώματος.
236. 3. ſi quid hic deſit, de quo dubito, deerunt haec pauca ψυχῆς ταῦτα τὰ νοσήματα.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

239. 3. aut. ἀκούσῃ ἂν leg. aut ἀκούσιον ἄν. nam multum inter ſe diuerſa ſunt ἄκουσα et ἀκούσιος vel ἀκουσία. ἄκων, ἄκουσα eſt qui, quae non vult. ἀκούσιος, ον, a quo voluntas abhorret.

7. f. ἀπὸ τοῦ εἰργμοῦ.

242. 2. v. p. 344. 6.

248. 6. f. δημοσίᾳ. Hinc incipit obiectio. Νὴ Δία. ἡ μὲν πρόμαντις. Vtique. Verumtamen fatidica illa anus Delphica — Eſt cauſſatio ficti aduerſarii, in Socrate mirantis, quod in Pythia non miratur.

252. 1. f. σαφῆ ἔτι λέλειπται.

253. penult. f. οὐδ' εἰ ἄλλος τις τῶν —— ad εἰ ἄλλος τις ſubauditur διεπυνθάνετο.

254. 5. ἐπιστημῶν καὶ δυνάμεων] ſubaudi οὗτος, ἄριστος δημιουργὸς ὅστις ἀπὸ ταύτης τῆς ἐπιστήμης, ἢ τῆς δυνάμεως οὐ μόνον ἑαυτῷ, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ ἐπαρκεῖ.

8. ἐν καλῷ θέμενος. ſic certe loqui ſolent. θέσθαι, non διαθέσθαι.

255. 3. ἐὰν πρῶτον] id eſt μαθήσῃ ἐὰν πρ. Diſces, vbi prius—

256. 4. f. τί δ'; οἱ νῦν ἀποροῦντες π. τοῦ δ. τ. Σωκράτους, εἰ Ὁμήρῳ συνεγένοντο διηγουμένῳ αὐτοῖς ἐκεῖνα, ἃ διηγεῖτο περὶ μὲν τοῦ Ἀχιλλ. quid autem? qui nunc de genio Socratis dubitant, hi ſi aequales Homeri fuiſſent, eumque audiſſent narrantem ea, quae narrauit, alias de Achille, alias de Diomede etc. —— quid illi tum egiſſent? quid cogitaſſent? quae iactaſſent? quem vultum induiſſent?

257. 6. f. λέγειν (in infinitiuo) καὶ περὶ τοῦ Διομ.

vlt. f. παρ' Ὁμήρῳ δὲ τὸ δαιμόνιον συνίσταται οὔτε ἓν vna ſemper eademque forma indutum, οὔτε ἑνὶ, vni homini aſſiſtit, οὔτ' ἐφ' ἑνὶ ob vnam ſimplicem cauſam, ſemper eandem, οὔτ' ἐπὶ σμικροῖς.

261. 5. σώματα ſunt idem atque quod paulo ante dixerat φαντάσματα. ſpecies corporum humanorum adſcita, aſſimulata, quibus induti dii hominibus apparebant.

262. 1. f. ὀνείρατα ψέγειν.

263. 3. debebat μοχθηρᾶς ſeruari. poſt πονηρᾶς videtur deeſſe ὅταν κρατῶσι φαυλότητι vel tale quid, ſi nempe neceſſe eſt vt membrum hoc inſequenti reſpondeat; id quod prorſus neceſſe non eſſe videtur.

5. ἐθέλον. alias labat conſtructio, et videtur aliquid deeſſe.

11. ἐν τῷ δεῦρο βίῳ in vita, quae nobis nunc his in terris agitur. vt verſu proximo legitur τῶν δεῦρο κακῶν. opponitur haec vita illi poſtmodum inter deos in ſedibus beatorum agendae v. p. 175. 16. et 20. edit. Londin. 183. pen. 203. 24.

264. 8. σῶμα νοσερὸν διελθεῖν eſt praeter corpus peſte infe-ctum ita praeterire, vt tu ab eius tabo haud affleris, neque contagione corrumparis.

265. 2. f. τύχην, ἢ χρῆμα τυφλὸν ȣ̓̃σα καὶ ἀστάθμητον, ἀντιφιλοτιμεῖται.

4. f. ἀντισπαράττει aut ἀντιπαράγει. in contraria vi convulſam agit. νέφη αἰθέρια videntur eſſe ſubito ἐν αἰθρίᾳ ſudo et ſereno coelo coorientia.

267. 1. κάλλος] praeſtantiam, excellentiam, maieſtatem.

2. φωνῇ καὶ συνέσει lingua et prudentia, quorum illa graecis cultior eſt, quam barbaris, hac graeci barbaris item praeſtant.

268. 1. ἐπωφελȣ̃ν.

271. 1. f. ἀλλὰ ποιῶμεν ȣ̔τωσί. πρῶτον θεασώμεθα.

6. τὴν dele.

272. 4. f. ὥσπερ ἐν ἁρμ.

273. 9. θερμόν ὂν.

antep. f. ἐκεχειριαφόρου. nam ἐκεχειρία dicitur, non ἐκέχειρα.

275. 11. ἐν σώμασιν] imo vero ἐν χρώμασιν. non colores corporum, de quibus oculi iudicant, ſed colores muſicos accipies quos aures arbitrantur.

278. 3. κάλων. funibus, rudentibus.

297. vlt. f. τῷ αὐτῷ χρόνῳ [vel ſi mauis τῷ αὐτῆς χρόνῳ] γενομένη δαίμων.

280. 1. αὐτὴ ipſa. (non *haec.*)

6. αὐτῆς (in genitiuo ſingul. gen. foem.) aut vt aliquando antehac ſuſpicabar ἀλλ' ἄϋλον κάλλος ἀϋλοις ὀφθαλμοῖς.

281. 6. ὡς] malim ἧς.

282. 1. pone θάλατταν deeſt aut ȣ̃ vbi, aut ἐν ᾗ.

285. 1. f. αὐτοῖς τε θεοῖς, ipſiſque diis, καὶ θεῶν λόγοις. et rationibus deorum. Platonica tunc temporis frequentabatur dictio, etiam in Chriſtianiſmum infuſa, vt vis aut actio quaedam aut effectum quodcunque diuinum λόγος θεȣ̃, λόγος θεῖος appellaretur, e deo promanans λόγος. nam vocabulum hoc latino nullo ſatis apte reddi poteſt.

287. pen. εἶναι aptum eſt e λέγοντι.

291. 5. νόμιζε δὴ.

7. συμφορᾶς] id eſt ὅτι συμφέρεται τοῖς σώμασι.

8. ἄχλυν, ἣν καὶ συγχεῖν.

pen. μήπω nondum.

295. 5. contorta et male conueniens comparatio. Melius quadraret, ſi ſenſum cum conceptione, νȣ̃ν ſeu cogitationem cum parturitione comparaſſet, et foetus ipſam enixionem, τὴν ἀπότεξιν cum ſermone mentis interiora ſenſa prodente. Recor-

datio

datio certe ſeu reminiſcentia non eſt partus, ſeu proditio latentium intus cogitationum.

9. f τὰ σπέρματα, ἀλλ᾽ ἀνάγκη φῦναι ἄνθρωπον.

pen. ſi quid mutandum ſit in ξυνίησι, de quo adhuc dubito, malim ἐξανίησι.

294. 6. f. καὶ διαλυόμενον.

9. f. ἀκροσφαλὲς, εἰκῆ φερόμενον.

296. 2. εὖ delendum eſt. cohaerent inter ſe τὸ ἔχον εἰδέναι φύσει —— vis et facultas ſciendi et cognoſcendi, naturae a Diis indita.

297. 2. ὁ μὲν γὰρ εὑρὼν.

6. ὁ δὲ μαθὼν.

298. 7. δὲ dele. aut leg. ἰδία γὰρ ψυχῆς εὕρεσις.

vlt. ςρατιώτῃ] collectiue accipe, non de vno milite, ſed de cuncto exercitu.

300. 1. expelle rurſus τὸν.

vlt. non eſt quidem vitioſa vulgaris lectio, foret tamen planior locus ſic reformatus ἐπιλαβομένην αὐτῷ τὴν ψυχὴν. in accuſatiuo, ne tot genitiui concurrant, inter ſe non nexi.

301. 3. f. γίγνεσθαι μετεωρισθεῖσαν ὑπὸ τῆς μνήμης, ἐκεῖ ἐν ἡλίῳ, ἀναπεμπαζομένην (in accuſatiuo.)

304. pen. αὐτὸς.

307. 6. μύσας δὲ τὰς vt recte dant vetuſtae editiones.

308. 1. f. λόγον ἐναντίον λόγῳ φέρω.

antep. malim ὁποῖον.

310. 6. τῷ διψῶντι dele. iam leguntur paulo ante verſu 3.

pen. ἔκπυρον φῶς quod ſit, haud intelligo.

313. 1. ſic diſtinguo et corrigo ἀμφισβητοῦμεν περὶ Πλάτωνος. Vtrum diſputamus ſuper Platonis de numine ſcitis, ipſi vacui propriis noſtris de numine ſcitis? ἢ αὐτοί τινας —— an ipſimet quoque nos noſtro modo hac de re cenſentes, diuerſa tantum cenſemus a Platone.

314. 1. poſt ὄφρυας addendum videtur εἴπῃς.

vlt. f. καὶ φιλόσοφοι καὶ ἀφιλοσόφητοι tam qui philoſophi, quam qui nulli ſunt.

315. 1. f. τῶν τεχνιτῶν, κελεύοις.

5. ἀλλ᾽ οὐδὲ] idem eſt ac ſi dixiſſet. ἀλλ᾽ οὐκ οἶει τούτους ἄλλα καὶ ἄλλα ἐρεῖν, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸν σκύθην —— atqui certus ſum te in hac eſſe opinione, non hos ſolum artifices de deo inter ſe diverſa et contraria non eſſe ſtatuturos, ſed ne Scythas quidem —

6. ἕλληνα non ſatis h. l. conueniens. melius conueniret τὸν ἰνδὸν, aut τὸν σύρον aut tale quod nomen barbaricum, inter circumſita omnia barbara. ſed v. p. 347. 2.

318.

318. pen. ὑπαλλάξῃς] in locum numinis ſubſtituas naturam.

319. 6. num ᾗ ἀπείπωμεν an animum deſpondebimus, ὐδ' ἐκ τῦ λοξῦ.

320. 4. τῆς ψυχῆς cohaeret cum περιωπήν. ſpeculam quandam animi.

323. 6. f. μὴ ἀεὶ ὁρᾷν·

antep. pone θυμιαμάτων deeſſe videtur, μὴ θορυβεῖσθαι μηδὲ μεθύσκεσθαι. tum leg. videtur συναγείραντος ἑαυτὸν, καὶ —

pen. ἀποσρέψαντος in aor. 1. ob ſimilitudinem cum praemiſſis.

324. pen. τε] imo vero τις.

325. 14. f. ὁ δὲ ἡγήσεται. ille praeibit.

326. 5. f. κρεῖττον δὲ τὸ λογικὸν τῦ ἀλόγυ ἀλλαχῦ τε καὶ ἐν λογικῇ ψυχῇ. rationale praeſtat irrationali, et alibi, et in mente ratione praedita,

6. 7. tolle ſigna parentheſeos. nihil aliud h. l. deeſt, neque mendoſum eſt.

327. 4. f. κατὰ τὸν νῦν αὐτὸν τὸν ἀρχηγικώτατον. cum articulo.

328. antep. ἐπιπορευόμενος.

331. 5. malim ἐπισπωμένῳ leniter et blande ad ſe attrahenti.

332. 6. malim ἐκβάλλοντα.

334. 6. f. καλὸν γὰρ ἴσμεν εἶναι τ. θ.

335. 2. ὃν] malim οἷον.

pen. καὶ] malim τι.

336. 2. ὗτω καὶ σὺ νῦν.

337. 10. f. ἀλιτηρίων.

338. 3. αὐτῦ. (in genit. ſing.)

pen. vetuſtarum lectio ſeruari debuerat. ἐπιχθονίων (in genit. plur.) γένος ἀνθρώπων eſt vocatiuus.

341. 8. f. μὴ γὰρ ὐδὲ τὸ ἀδικεῖσθαι — vereor enim ne tali nefas quidem ſit iniuriam accipere, h. e. ne impium ſit affirmare, talem iniuriae patere.

antep. vulgata καταδέχεται ſine particula infitiante recte habet; ſententia haec eſt. Fingamus naturam alicuius eſſe eam, vt vtrumque recipiat, vtpote vtrique accommodata, actionem [iniuriarum oblationem] et paſſionem [iniuriarum perpeſſionem] verumtamen huius actionis huiusque paſſionis non eadem atque verberandi et vapulandi eſt natura, ſed ſimilis naturae videndi et patendi viſui; h. e. vt alterum quidem actionem in ſe admittat, non autem perinde retorqueat; nam omne ita natum, vt ſub ſenſum oculorum cadat, id poteſt conſpici; non tamen ideo quoque omne, quod conſpicitur, conſpiciendi facul-

tate

tate gaudet; ſtatuamus poſſe fieri vt accipiat aliquis iniuriam quam non retorqueat. vel potius aiamus ſic.

343. 4. poſt ἀναφαίρετος γὰρ deeſt alterum membrum οὔτε ὁ μοχθηρὸς ὑπὸ τοῦ χρηστοῦ. ἀναφαίρετος γὰρ, οὐδὲν ἔχων ἀρετῆς. neque malus accipere poteſt iniuriam a probo; nihil enim habet, quo ſpolietur, virtute carens.

345. pen. ἢ μὴ] ſubaudi ἀπεῖναι. h. e. ἢ παρεῖναι αὐτῷ praeſtat haec aduentitia bona deeſſe, quam non deeſſe, h. e. quam adeſſe ei.

346. 3. f. οὕτως ἐγὼ ἐπιχειρῶ νῦν.

7. f. καὶ μὴν εἰς ὅ τι ἀδικήσει οὐκ ἔχων οὐκ ἀδικεῖ.

347. 2. in vulgari lectione εἰ γὰρ nihil equidem inconvenientiae inveniam, haec cum ſit ſententia: quod ſi aggreſſor in hoc potior eſt, quoad iniquitatem, quod iniuriarum fecit exordium; tum rurſus tamen repellens iniuriam ſeſe illi exaequat quoad improbitatem eo, quod vlciſcitur.

antep. διαδέχεται in praeſenti.

vlt. f. εἰ τῷ αὐτῷ — nam apodoſis ſententiae legitur p. 348. 2. in illis ὅσον, ὦ ζεῦ, καὶ οἷον — Quo enim iure tu concedis male paſſo vltionem, eodem iure ſi ultio ab hoc ad illum primum redit: (et redibit vtique, in paritate iuris:) quantum, o Iupiter, et quale facinus admiſiſti, h. e. quam abſurdum commentus es ſcitum, e quo neceſſe ſit enormia facinora conſequi. πεποίηκας non redit ad ὦ ζεῦ, quae eſt mera exclamatio, ſed ad eundem, ad quem συγχωρεῖς p. 347. pen.

348. 2. f. ἴσον· ὅσον, ὦ Ζεῦ, καὶ οἷον.

349. 9. f. αὐτὴν περὶ ἑαυτῇ, (in datiuo) δόξα contriuit, comminuit Graeciam ipſam per ſemet, atque peſſumdedit.

vlt. f. ἡ ἀδικία αὐτή. τό τ' εἶναι ἄδικον, πολέμου μ. et iniuſtus ſi tu ſis, hoc peius eſſe bello.

352. 2. οὐδ' αἱ πολλαί.

354. 7. ἄπειρος. haud expertus.

10. f. γίγνοιτο ἐπιχειρῶν ἀνταδικεῖν ὁ μὴ πεφυκὼς ὑποκρίνεσθαι τὸν ἄδικον.

356. 1. ἐκ τοιούτου] imo vero τοῦ τοιούτου.

357. 2. τοῖς ἀφαιρουμένοις.

361. vlt. σεμνοί] totus hic locus, vel interrogatio potius, cauillatio eſt.

362. 3. ſic diſtinguo et lego τὸ ἀληθὲς; μαθεῖν δὲ καὶ συμφέρει. et num expedit quoque omnibus verum diſcere.

364. 5. f. ἐξ εἰκόνος, οἶμαι. Ἤδη ποτε ἐθεάσω poſt. ἡ γνώμη, nam ſic leg. eſt cum articulo, addendum videtur ᾗ quemadmodum.

368. 1. lectionem Τιμήσιος tuetur auctoritas Herodoti 1. 168.

369.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

369. vlt. διοικίσεις (a διοικίζειν) debuerat ſeruari.

371. 1. ἀνηρτημένη (in datiuo.)

2. τε quid ſibi velit non video, niſi ſi quid deeſt. aut potius pro τε leg. eſt μὲν.

372. 6. ἐπιμέλειαν] ſcil. τῦ ἑτέρυ. alias legi poſſit ὁμιλίαν. deinde ſic diſtinguo, καὶ κοινωνίαν καὶ πολιτείαν. hic finit ſectio ſexta. tum incipit ſeptima a vocabulo Ὁρᾷς.

8. f. ἀλλὰ δίκην νεὼς, aut, ἀλλὰ νὴ Δία νεὼς.

373. 7. ἡ κρᾶσις cum articulo.

10. δεῖν] imo vero δεινὸν. cuius ea ſit natura, vt illis duobus prioribus obſequatur. δεινὸς idem eſt atque ἐπιτήδειος.

pen. ἢ μὴ] num ᾗ δεῖ. An, ſi vulgata bene habet, haec eſt eius ſententia. Saeuiente procella multo meliore loco eſt nauis, a perito gubernatore tractata, quam ea, cui rector deeſt.

374. 4. poſt μεταρσίοις videtur haec ſententia deeſſe καὶ τοῖς νηκτοῖς τῆς ἐν ὕδασι διαίτης. participant et cum aëriis volatum et cum aquatilibus facultatem natandi et in aquis verſandi.

375. 10. aut delendum eſt καὶ, aut ſi ſeruatur, hoc ſignificabit: vt alia talia nomina, ita haec quoque.

376. 2. f. κενὰ, ἥ τε ἐρυννὶς.

3. f. καὶ ὅσα ἄλλα δὴ ἀνοίας, ὐχ εἱμαρμένης. dementiae, non fati, nomina.

4. καθειργμένης in genitiuo. dementiae intus in pectore cuiusque concluſae. Ταῦτα καὶ τὸν Ἀγαμ. haec genera dementiae ——

pen. δὲ] lege καὶ.

377. 6. ἐπὶ τὴν γῆν] ex apice montis, ab ora crateris inde, per montis latera vsque ad pedem montis, ibique inſiſtit. quod ſi tamen neceſſe ſit aliquid mutari, malim ἐπὶ τὴν ἀκτὴν. vsque ad litus maris.

378. vlt. σοβαρὰ vtique eſt ſuperba, ferox, audax, procax, et de voluptate praedicatur. ſed tum poſt ἰδεῖν addendum eſt ἡ μὲν.

379. 2. ἄνετος h. l. eſt veſtis ad talos usque demiſſa; quod erat ſignum pudicarum.

380. 10. f. ἐπαινῶν καὶ κυδαίνων extollens.

11. ᾗ] imo vero εἰ *ſi* vel *vbi*. vbi ille ſe ſibi ducendum permiſerit.

381. 5. dele articulum ἡ.

382. 4. num ὁ ἀπαλὸς ἡγεμών. an ὁ κομψὸς ἡγ.

8. ἄλλη βλάβη] imo vero ἀλλ' ἡ βλάβη.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

383. antep. f. *εὐψυχίαν.* amicus vero is, qui cum probitate et honeſtate fideique integritate mentis quoque ſermonumque hilaritatem coniunxerit. *wenn der Freund nebſt dem redlichen Herzen, auch aufgeräumt und luſtig von Humeur iſt.*

385. 10. *λαβὼν* aut poſt *ἀναμιχθέντας* verſu 8. eſt collocandum, aut ſaltem pone *λωτȣ̃.*

386. 1. f. *καὶ νὴ Δί᾽ ἐπιβȣλεύειν.*

vlt. *τί οἴει.* quid ais? quid tibi videtur?

389. 12. *χρόνῳ ἐλαττȣ̃ται.*

390. 2. *ταπεινῶς.* in aduerbio.

391. 2. *ἀντέχεται.* ſibi arrogat, ad ſe trahere conatur, ad ſe pertinere putat, affectat.

pen. *πȣ̃*] lege *ποῖ.* quo.

393. 3. *δεῦρο* idiotiſmus eſt Maximi pro *ἐκεῖ ibi* vel potius pro *ἐνταῦθα hic.*

antep. aut delendum eſt *ἦσαν*, aut leg. *ᾗ συνῆσαν* cui conſueuerant, aut *ἧς συνήθεις ἦσαν.*

pen. *ἤχων αὐλημάτων*] imo vero *ἰακῶν αὐλημ.* Ionios modulos.

394. pen. aut *δὲ* leg. eſt loco particulae *μὲν*, aut haec particula defectum indicat.

397. 4. *πρὸς πλȣ̃ν καλῶς,* [in aduerbio] *μέγεθει.*

398. 4. *ἀμφισβητητικώ.* duo litigatores duri, rixoſi. nam *ἀμφισβητήσιμος* eſt res, de qua controuerſia agitatur, aut agitari poteſt.

399. 3. *συνυφέσιν* vno vocabulo, id eſt *συνυφαντοῖς.* contextis.

401. 7. *νομȣ̃* cum circumflexo in vltima legendum videtur. *κοινὸς νομὸς* eſt communis ager. in quo multis vna licet, ſiue arare, ſiue paſcere, ſiue aliud quiduis agere atque exercere. Hoc ipſo verſu *αὐτῷ* leg. eſſe pro *αὐτὸ* dubio vacat. unde haec exiſtet ſententia: quamnam rem a ſe praeſtandam reip. recepit, qua de re cum ſocietate humana depectus eſt, vel conuenit ei?

402. 3. recta ſcribendi ratio eſt *ἀνὴρ* ſine articulo. Soloeciſmum praecipiunt, qui adiungendum volunt articulum

403. pen. in *μᾶλλον* deſinit ſententia, et claudenda eſt puncto. tum in dubio relinquam, et cuiusque faciam arbitrii, ſiue *ἐν νηΐ μὲν γὰρ*, an *ἐν τῇ μὲν γὰρ* legere malit. nam in naue quidem exiguus eſt numerus hominum, artus exercere valentium, ad copias rerum, quae naue vehuntur inanimatarum,

matarum, quae nil valent agere, ſed quietae, inertesque iacent.

404. 1. f. ἐκ παντοίων ξ.

2. πολυμερής τις οὖσα.

405. 2. ἔροιντο] imo vero aut αἱροῖντο, aut ἕλοιντο.

3. ἅμα] ab omnibus membris corporis vna.

4. ὁ ἐν τῷ μύθῳ.

5. τοιοῦτον.

406. 7. quamquam dubio vacat vulgatam ξυννεύσεως recte habere, et Heinſium erraſſe in ξυνέσεως commento ſuo obtrudendo, non tamen prorſus caret hoc commentum ſenſu, et ne conueniente quidem. nam ξύνεσις eſt commiſſio, coniugatio plurium rerum inter ſe.

407. 2. f. νῦν ἔχων; οὐκ ἄλλος. *non alius.* [haec eſt reſponſio.] iam noua interrogatio. τὶ οὖν μὴ ὁ κ. quarenam ergo — vel, qui ergo fit, vt —

3. ϛρατηγικώτατος μὴ ἐξίϛαται.

7. f. μηδ' αὐτὸν ὀνήσειν μέλλοντα. qui theſaurus neque domino ſuo emolumentum ſit allaturus.

408. 4. poſt τοῦ εἰδέναι deeſſe videtur μὴ ἐξεργαζομένῳ vel ſimile quid.

6. ὑγιάζοντι] aegrum ſananti.

409. Pen. δεχομένη] ſcil. αὐτοὺς. quod ſolet omitti, et facile ſubauditur.

414. 1. ἐκπίπτων eſt repudiatus, domum remiſſus, cum dedecore et probris, vt hiſtriones ſcena eiiciuntur.

415. antepen. τοὺς μοχθηροὺς in accuſat. nam ἐξίϛασθαι τινα dicitur, non τινι, deuitare aliquem.

416. 2. ἀνέπλησε ſeruari debuerat. nam ἀποπιμπλάναι eſt *euacuare.*

6. f. φεύγοντα δὲ πάντες.

417. orat. 22. verſu 2. τὴν ἀπολογίαν] vſurpauit hoc vocabulum ſenſu perraro et paene abhorrente. nam non pro defenſione ſolum, ſed etiam pro accuſatione, vniuerſe pro omni dictione cauſae vſurpauit.

418. 1. f. φίλος φίλου, ἐπεὶ ἐπὶ θήρᾳ τ. ἀ. γίγνεται μόνον καὶ —

420. 3. ἐλάττω] ſubaudi ἢ ὅσον δεῖ.

6. ἔτι] malim τι.

10. f. τὸ ἐνθύμημα.

421. 8. malim ταύτης. [ſcil. τῆς γνώμης.]

pen. αὕτη] imo vero ἐκείνη. ſcil. ἡ δύναμις. Aut potius εἰ δ' ἐκείνης ἐνδέων, ſin autem illa, ſapientia, carens, ἐπίθοιτο

οἷς αὕτη χρῆται ea capeſſat inſtrumenta, quibus haec, potentia vtitur.

ibid. aut πολλὴ in nominatiuo eſt leg. cum Marklando, vt ad ἀνάγκη referatur, aut certe πολλὰ, vt ad σφαλῆναι. multis in rebus labi et ruere.

422. 1. f. φροντιστέον εἶναι μοι ἐμοῦ μᾶλλον, ἢ ἄλλων, μὴ λάθῃ me decere, maiorem atque diligentiorem mei curam habere, quam aliorum.

11. οὐχ οἷς γε λέγομεν non illis certe, quae vulgo ſic vſurpamus, Panathenaeis. haec eſt vetuſta librorum vulgatorum lectio, quam temerari haud decebat. Sin tamen τε pro γε amplectendum erit, ſuſpicor duo vocabula, iam vitioſa, τε λέγομεν, in vnum τελοῦμεν eſſe contrahenda. reſpicit ad τὰς λαμπαδηφορίας in Panathenaeis.

423. 5. ambigo inter ταύτῃ vulgatam, et ταύτην. Vſurpatur quidem ὁδὸν ἰέναι.

8. f. οὐδ' αἱ νῆες αὐταὶ πλέουσαι. bene habet αὐταὶ. non ſolummodo horrea nauium, atque armaria, ſed etiam naues ipſae maria peragrantes.

424. 1. f. οὐχ ἡ ἁρμονία nonne eſt concentus ciuium et ordo bene compoſitus ciuilis gubernationis? vt haec ſit interrogatio, ad quam in continenti ipſe reſpondet. φημὶ κἀγὼ, aio egomet ipſe quoque, quem ad modum vos aitis.

antep. f. εἰκῇ σύνεστι καὶ ὡς ἔτυχε παραγινόμενα, σκηνῆς τὸ χρῆμα, οὐκ εἰσαγγελίας ἄξιον, ὡς φῄς. *res eſt ſcena digna* [hoc eſt, riſu et cauillationibus hiſtrionicis vt Ariſtophanes Socratem in Nubibus exagitauit] non denuntiatione, h. e. non foro, non ſeueritate iudicii, qua tu eam ais dignam eſſe.

425. 1. ad μέμψιν ſubaudi, aut adde potius οὐδείς.

4. e vetuſta lectione πρὸς τῷ καὶ βαύνῳ effici debuerat πρὸς τῷ κλιβάνῳ.

6. f. καὶ πράττοντες.

10. f. ἀπολογουμένου. nam ἀπολογίζεσθαι aliud quid eſt, quam ἀπολογεῖσθαι. verum tamen ſtatim p. 427. 5. recurrit ἀπολογιεῖται, pro ἀπολογήσεται; vt videatur iſta duo verba promiſcue habuiſſe Maximus,

427. 3. malim λαχών. in nominatiuo.

antep. οὑτωσὶ] non exquiſita, ſed ſimplici populari oratione, qua in familiaribus ſermonibus vtimur.

429. 3. ſic diſtinguo et corrigo h. l. ταύτῃ δὲ νενεμημένης τῆς ψυχῆς, mente ad hunc modum diſpertita, τῇ οἰκονομίᾳ [in datiuo] τῆς τοῦ ἀνθρώπου συντάξεως στάσις ἐγγίγνεσθαι φιλεῖ. datiuus ille aptus eſt e verbo ἐγγίγνεσθαι.

5. ἐν

5. ἐν πόλεσι [in plurali] quem numerum hic requiri, praeter naturam rei, etiam ὧν inſequens docet. ὧν ſcil. πόλεων. quarum ciuitatum.

430. 6. τρία ταῦτα μιμήματα βίων. recte habet βίων. μίμημα βίȣ dicitur. Idem eſt ac ſi dixiſſet τρεῖς τȣ́τȣς ἴδοις ἂν βίȣς μιμητὰς [aut μιμητικȣ̀ς] τριῶν πολιτειῶν.

9. poſt θεωρητικὸν adde ὄν.

431. 2. παραβαλλομένην bene habet. accuſatiuus eſt abſolutus, ſeu conſequentiae, qui graecis non minus frequentatur, quam genitiuus. τὴν θεωρίαν παραβαλλομένην τῇ πράξει, idem eſt atque τῆς θεωρίας τῇ πράξει παραβαλλομένης. vbi meditatio cum exſecutione conferatur.

333. 3. ἱϛορίας bene videtur habere, idemque ſignificare, atque θεωρία ſcrutinium veritatis e libris et priuata meditatione, cuius ergo tu merito laudere, non ἡσυχίας otii, id quod eſt μακαρισμȣ̃ argumentum.

pen. ποταμῶν] Pactolum, Cayſtrum et Hermum deſignat. v. Strabon. p. 928.

434. 3. τόποι loca ſunt antiquorum heroum, Herculis, Adraſti, Agamemnonis, Oreſtis caſibus atque facinoribus nobilitata.

4. f. διὰ τὴν πολλὴν πλάνην. cum articulo.

435. vlt. f. ἐκ γῆς δ' ἐπ' ȣ̓ρανὸν ἄνεισι.

436. 2. f. διϊπταμένη. nam alias, ſi ἀνιπταμένη ſeruetur, leg. ſit πάντα δὲ πρὸς ἀέρα ἀνιπτ.

437. 7. in αὐτὸ videtur ἀρτυτικὴ latere. ars cibos aromatibus aliiſque linguae lenociniis et blandimentis condiendi.

438. 4. τῇ tolle.

439. 4. pro ἐφίεμεν certum eſt leg. oportere ἐφιεμένȣς. ſubaudi αὐτȣ̀ς, ipſos, Spartanos puta. cum appetant neceſſaria magis, quam artificioſa. de hoc vero ambigo, num omiſſo δεῖσθαι leg. ſit ὑπὸ τȣ̃ πονεῖν, τροφῆς — an ſic leg. ὑπὸ τȣ̃ πόνοις ἥδεσθαι. quicquid eſt, pro appetere, non ἐφιέναι vſurpatur, ſed ἐφίεσθαι. accuſatiuus hic ἐφιεμένȣς regitur ab ἔχειν verſu 6. ſe, appetentes alimenta — ideo quoque habere corpora.

8. aut δι' ἡδονὴν καὶ χρείαν, aut δι' ἡδονὰς καὶ χρείας τῶν τȣ̀ς δημιȣργȣ̀ς.

440. 11. δρόμων] non omnes omnino curſus deſignat, qui vel optime atque expeditiſſime peragi poſſunt in plano, ſed ſolummodo Creticos, per montes. v. verſu 5.

441. 2. poſt μὴ deeſt aut ἔντιμον, aut τιμᾶται.

4 et

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

4 et vlt. λόγος his ambobus locis fictionem poeticam ſignificat, quatenus rei veritati, quae in natura ipſa eſt, ſenſibus ſubiecta, opponitur. vulgo nos *ſpeculationem* vſurpamus.

vlt. f. αὐτοῖς. qui datiuus cohaerebit cum ἐπιχώρια. quae inſtituta cum ipſorum ſolo vel patria conueniant.

442. 9. f. καθ' αὑτὸ σκοποῖ (in optatiuo) aut σκοπείη (in optat. attico) aut σκοπῇ in coniunctiuo.

10. δίχα μαρτύρων procul teſtibus, remotis teſtibus.

vlt. f. καὶ οὐ διατελοῖ. et non manerent in perpetua controverſia, dubitatione et ambiguitate natantia.

443. 9. et 10. vtroque loco pro ὅϛις leg. eſt ὥς τις.

444. 7. συνήθει in duo vocabula σὺν ἤθει diſpeſcendum eſt. deinde ſiue πρῴως ſerues, ſiue πράῳ legas, et cum ἤθει copules, perinde videtur eſſe.

8. ἡ ξυνοίκισις. cum articulo, et a verbo συνοικίζειν, non a συνοικεῖν.

penult. f. ὅνπερ τρόπον καὶ τὰ ἀγάλματα [ſubaudi a communi γίγνεται λόγῳ κατὰ τὸ ἀκριβέϛατον μᾶλλον, ἢ κατὰ τὸ χρειωδέϛατον] τοῖς διαπλάττουσιν.

445. 2. f. καὶ ἀθροίσαντες.

4. f. ἀκριβῶς.

11. f. ὥς γε εἰκὸς. vt conſentaneum quidem eſt.

446. 1. δεήσονται οὐδὲν in neutro, nil indigebunt.

3. ἀποπέμπειν, παρ' ἄλλοις εὐδοκιμήσοντα.

6 τὴν] imo vero τῶν. καὶ τῶν 'Ασκληπιαδῶν.

447. 6. poſt ἀκριβῆ deſunt haec verba ἥτε ἡδονὴ, [ſubaudi a communi συνελήλαται αὐτοῖς] εἰς θεάματα καὶ ἀκούσματα ἀναγκαῖα.

448. 2. f. σχολὴν μὴ διαπιϛεύειν, aut σχολὴν τοῦ μὴ διαπ. tantum morae non concedere, vt liceat non prorſus et certa coecaque fide credere fabulis temere iactatis, nam διαπιϛεύειν eſt omnino, omni pacto, ſine vlla cautione fidere.

4. ad δὲ addendum eſt δεῖ.

449. 2. καὶ πολὺ μᾶλλον] ſubaudi e praemiſſis οὐκ ἂν εἰσεδέξαντο αὐτήν. nam alias poſtulet ſententia ἧττον, pro μᾶλλον. καὶ πολὺ ἧττον ἂν εἰσεδέξαντο.

pen. cur exquiſitae elegantiae lectio vulgatarum ἀπεσχοινισμένην repudiata ſit, exputare nullo modo poſſum.

450. 4. f. οὐ πᾶσι πάντα καλά.

vlt. Ὅμηρον, δεινὰ δρᾷς. quod ſi ergo Homerum e voluptate ſpectas, rem facis atrocem. εἰσκυκλεῖς.

451. 5. ἐκ αὐτὸ ἡδονὴ] id eſt ἐκ αὐτὸ τοῦτο ὃ φημὶ, ἡδονὴ. alias legi poſſit αὐτὴ ἡδονὴ non ipſa voluptas. verum tamen vulgata videtur bene habere.

453. 7. aut σπώμενον ὄν, aut εἶτα σπώμενον.

458. 6. f. ἐὰν γὰρ καὶ τούτου. [ſcil. τοῦ καλοῦ.]

461. 2. ἐπεστράφθαι.

465. 8. αὐτίκα γὰρ ὁ μὲν.

466. 5. ὅμοιος Σωκράτης ὁ ἐρῶν.

468. 3. f. μὴ κενὰ φλυαρῶμεν.

6. f. δράσωμεν. Sic agamus. περιποιῶμεν ῥᾳστώνην comparemus orationi noſtrae eiusmodi perfugium, latebram.

pen. οἵαν aut accipi debet pro καθ᾽ οἵαν, aut addendum eſt περιποιούμενοι.

469. 3. num τὰς αὐτῶν, ſubaudi αἰτίας.

470. 8. f. ἀπέσχοντο καίτοι δεινοὶ ὄντω συκοφάνται.

472. pen. λόγον] lege λεγόμενον.

473. 7. ἔχωμεν] aut ἐρῶμεν. ab ἐρᾷν. *amemus*. aut ἐλώμεθα.

477. 1. βασιλέων] lege βοτανῶν.

2. τὸ δὲ τῆς λεσβίας.

vlt. τὴν καθ᾽ αὐτὸν ἑκάτερος φ. ſuam quiſque ſibi propriam et ſexui ſuo conuenientem animi propenſionem.

483. 2. f. ταὐτὸ γάρ-

EX OFFICINA SAALBACHIA.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN